

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในปัจจุบันนี้เป็นที่ยอมรับกันว่าศิลปะเป็นสิ่งจำเป็นและมีบทบาทสำคัญในการช่วยส่งเสริมพัฒนาการของนักเรียน ทั้งในด้านสติปัญญา ร่างกาย อารมณ์ และสังคม (ธีรยุทธ์ เสนีวงศ์ ณ อยุธยา 2524 : 47) ดังจะเห็นได้ว่ากระทรวงศึกษาธิการได้เล็งเห็นคุณค่าและความสำคัญของวิชาศิลปศึกษา โดยการวางรากฐานของวิชานี้ไว้อย่างชัดเจน ซึ่งปรากฏอยู่ในหลักสูตรประถมศึกษา พ.ศ. 2521 ได้บรรจุวิชาศิลปศึกษาไว้เป็นวิชาหนึ่งในกลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย เพื่อพัฒนาและสร้างนิสัยให้ผู้เรียนเป็นผู้ที่มีคุณธรรม รู้จักแสดงออกด้านความงาม มีคุณลักษณะที่ดีงาม สามารถดำรงชีวิตพัฒนาสังคมให้สงบสุขและเจริญก้าวหน้าได้ (สุมิตร คุณานุกร 2520 : 20) ในหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พ.ศ. 2521 ก็ได้บรรจุวิชาศิลปศึกษาเป็นวิชาหนึ่งในกลุ่มพัฒนาบุคลิกภาพ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความรู้ความเข้าใจเห็นคุณค่าและความสัมพันธ์ของศิลปะกับชีวิตประจำวัน (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ 2520 : 122) และในหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พ.ศ. 2524 ที่ได้บรรจุวิชาศิลปศึกษาเป็นวิชาหนึ่งในกลุ่มวิชาพื้นฐานวิชาชีพ โดยมุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้ศิลปะอย่างแท้จริง มุ่งฝึกฝนจนชำนาญเพื่อเตรียมตัวที่จะออกไปประกอบอาชีพ หรือแสวงหาความรู้ในระดับสูงขึ้น สามารถแสดงออกได้อย่างเสรีทั้งในด้านความรู้สึก ความคิดโดยอาศัยศิลปะเป็นสื่อ (วิชัย วงษ์ใหญ่ 2529 : 117)

เราจะเห็นได้จากโครงสร้างของหลักสูตรทั้ง 3 ระดับนั้น มีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาบุคลิกภาพ และอารมณ์ของผู้เรียน ทั้งยังช่วยให้ผู้เรียนสามารถปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมได้ดี สามารถดำเนินชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข และสามารถนำความรู้ไปประกอบอาชีพได้

จากการใช้หลักสูตรศิลปศึกษาที่มีมาหลายปีแล้วนั้น ได้มีการพัฒนาและปรับปรุงให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของสังคมมาโดยตลอดนั้น มีอุปสรรคและปัญหาในด้านการเรียนการสอนมาโดยตลอด ซึ่งพอที่จะสรุปปัญหาและอุปสรรคเกี่ยวกับการเรียนการสอนในวิชาศิลปศึกษาได้ดังนี้

1. ขาดครูสอนศิลปศึกษาที่มีความเข้าใจในหลักสูตร วิธีสอน พัฒนาการของเด็กและการแก้ปัญหาแนวทางการส่งเสริมศิลปะที่
2. ขาดคู่มือการสอนตลอดจนวัสดุอุปกรณ์ และสื่อการเรียนการสอน
3. ผู้บริหาร ครู และผู้ปกครองไม่สนับสนุนและไม่เห็นคุณค่า และความสำคัญของวิชาศิลปศึกษา

ทำนอง จันทิมา (2515 : 60) ได้สรุปปัญหาการสอนศิลปศึกษาของโรงเรียนในสังกัดกรมสามัญศึกษาไว้ดังนี้

1. ครูประจำชั้นไม่สามารถสอนศิลปศึกษาเองได้ ต้องพึ่งครูพิเศษเนื่องจากขาดความรู้และทักษะ จึงไม่กล้าที่จะสอน
2. โรงเรียนต่างๆยังขาดวัสดุอุปกรณ์การเรียนอยู่มาก เด็กไม่สามารถซื้อหามาเองได้
3. ผู้บริหารบางคนไม่สนับสนุน หรือเข้าใจถึงความจำเป็นของวิชานี้
4. ครูผู้สอนไม่เข้าใจหลักสูตรและวิธีสอน ไม่ทราบว่า จะสอนอย่างไร ครูไม่ได้ดูหลักสูตร และประมวลการสอน มักจะสอนตามวิธีการของตนเอง
5. ครูผู้สอนไม่รู้จักแก้ปัญหาและแนวทางส่งเสริมศิลปะที่ถูกต้อง พยายามสกัดกั้นความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ของเด็ก
6. ครูผู้สอนไม่เข้าใจพัฒนาการของเด็กมักสอนให้ลอกเลียนแบบ
7. ขาดคู่มือประกอบการสอน เช่นหลักสูตร ประมวลการสอน โครงการสอน และแหล่งวิชาอื่น ๆ ที่จำเป็น

อารี สุทธิพันธ์ (2515 : 44) ได้ให้ข้อสังเกตเกี่ยวกับปัญหาและอุปสรรคในการสอนศิลปศึกษาไว้ว่า ครูศิลปศึกษาในระดับมัธยมศึกษามุ่งให้นักเรียนรู้จักเกณฑ์ต่างๆทางศิลปะมากเกินไป ไม่พยายามส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียน ครูเคยได้รับการสอนมาอย่างไรก็มักจะถ่ายทอดโดยไม่พิจารณาปรับปรุงให้เหมาะสมกับสภาพปัจจุบันและความต้องการของนักเรียนทำให้นักเรียนไม่สนใจเกิดความเบื่อหน่าย

เลิศ อานันทนะ (2515 : 126) ได้กล่าวถึงปัญหาไว้ดังนี้

1. การขาดแคลนครูศิลปะ
2. ครูผู้สอนที่เรียนมาทางศิลปะโดยเฉพาะ มักจะเน้นคุณค่าทางศิลปะมากเกินไปทำให้นักเรียนเกิดความเบื่อหน่าย

3. ขาดแคลนเครื่องมือและอุปกรณ์การสอน
4. ผู้บริหารโรงเรียนและผู้ปกครอง ไม่ได้ให้การสนับสนุนกิจกรรมศิลปศึกษาเท่าที่ควร
5. การจัดการสอนศิลปศึกษา ไม่สัมพันธ์กับวิชาอื่น ๆ และเวลาเรียนยังจัดได้ไม่เหมาะสม

ประเทศ สุธลดิษฐ์ (2529 : 111) ได้กล่าวถึงปัญหาที่เกี่ยวกับการสอนตามหลักสูตรศิลปศึกษานี้ว่า มีปัญหาอยู่มากทั้งในระดับประถมศึกษาและระดับมัธยมศึกษา ซึ่งปัญหาที่ครูศิลปศึกษาประสบอยู่ในปัจจุบัน คือ

1. ระบบของการบริหาร
2. หลักสูตรทางวิชาการ
3. วัสดุอุปกรณ์สื่อการเรียนการสอน

นอกจากนี้ วิชัย วงษ์ใหญ่ (2529 : 121 - 122) ยังได้กล่าวถึงสภาพปัญหาการสอนศิลปศึกษาในปัจจุบัน โดยแบ่งออกเป็นด้านๆดังต่อไปนี้

1. สภาพและปัญหาการขาดครูผู้สอน ผู้บริหารหลายโรงเรียนแจ้งว่าขาดครูสอนศิลปศึกษา ได้บรรจุครูวิชาเอกไม่ตรงกับวิชาที่ต้องการ จึงทำให้เกิดปัญหาในการเรียนการสอน
2. สภาพและปัญหาเกี่ยวกับสื่อการเรียน ผู้บริหารและครูผู้สอนแจ้งว่าทางโรงเรียนมีสื่อการเรียน ไม่เพียงพอกับจำนวนผู้เรียนทำให้นักเรียนไม่สามารถปฏิบัติจริงได้อย่างครบถ้วน
3. สภาพและปัญหาเกี่ยวกับอาคารและสถานที่ ผู้บริหารและครูผู้สอนแจ้งว่าทางโรงเรียนไม่มีสถานที่เรียนศิลปศึกษาโดยเฉพาะ จำเป็นต้องสอนในห้องเรียน ทำให้มีปัญหามาก เช่น ห้องเรียนสกปรกเลอะเทอะ และกินเวลาในวิชาอื่น

จากปัญหาดังกล่าวนี้กระทรวงศึกษาธิการและสถาบันต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ได้พยายามหาวิธีการแก้ไข โดยเฉพาะอย่างยิ่งทางด้านการนิเทศการศึกษา ซึ่งมีหน่วยศึกษานิเทศกรรมสามัญศึกษาและสำนักงานศึกษาธิการเขตเป็นผู้รับผิดชอบ ทั้งนี้ด้วยเหตุที่กระทรวงศึกษาธิการได้เล็งเห็นถึงความสำคัญของการนิเทศการศึกษา เพราะจุดประสงค์ของการนิเทศการศึกษาคือการยกระดับการเรียนการสอนทั้งมวลให้ดีขึ้น โดยการให้ความช่วยเหลือ แนะนำ ประสานงานกันระหว่างครูอาจารย์และผู้บริหารทุกระดับ และการนิเทศการศึกษาเป็นส่วนสำคัญที่จะทำให้การศึกษาทุกระดับชั้นได้รับบริการที่ดีขึ้น ดังที่ เดซาย (Desal) ได้ให้ความหมายไว้ว่า "การนิเทศการศึกษา คือ การศึกษาปัญหาการศึกษาของแต่ละโรงเรียน ความเข้าใจในขอบเขตการศึกษาทุกรูปแบบ เพื่อเสนอแนะช่วยเหลือครู ครูใหญ่และผู้บริหารการศึกษา" หรือ ไวลส์ (Wiles) กล่าวว่า "การนิเทศ

การศึกษา คือการแนะนำซึ่งกันและกัน วางแผนงานร่วมกัน ปรึกษาหารือกันและกัน เพื่อหาทางปรับปรุงการเรียนการสอนให้ดีขึ้น" (อ้างจากซารี มณีศรี 2523 : 19)

จะเห็นว่าการนิเทศการเรียนการสอนเป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับการจัดการเรียนการสอนในปัจจุบันมาก เนื่องจากครูเป็นผู้ที่มีภาระหนักในการสอนอยู่แล้ว ยังมีปัญหาทางด้านหลักสูตร เนื้อหาวิชา อุปกรณ์การสอน ตลอดจนการวัดประเมินผล ซึ่งครูต้องการความช่วยเหลือคำแนะนำจากผู้ที่มีความรู้และประสบการณ์ และต้องการทราบถึงเทคนิคใหม่ ๆ ของการเรียนการสอนเพื่อนำมาปรับปรุงการสอนให้มีคุณภาพขึ้น

นพพงษ์ บุญจิตราตุลย์ (2524 : 251-252) ได้กล่าวถึงความจำเป็นของการนิเทศการศึกษาว่ามีสาเหตุและองค์ประกอบต่าง ๆ มาจาก

1. การเปลี่ยนแปลงของระบบการจัดการศึกษา
2. การปรับปรุงเปลี่ยนแปลงตลอดจนการพัฒนาหลักสูตร
3. ความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยีที่เป็นไปอย่างรวดเร็ว
4. ความเหนื่อยชา และนั่งเฉย ชาตความสนใจของครูควรได้รับการกระตุ้นให้ตื่นตัว

อยู่เสมอ

5. วิทยาการ สังคม และวัฒนธรรมเปลี่ยนแปลงไป
6. การขาดประสบการณ์ของครูใหม่ หรือครูเก่าที่ไม่ทันต่อเทคนิคและวิธีสอนใหม่ ๆ

ที่เกิดขึ้น

7. ผลการค้นคว้าและวิจัยใหม่ ๆ ที่เกิดขึ้นในวิชาต่าง ๆ ควรได้รับการเผยแพร่และแปลความหมายออกเป็นการปฏิบัติ เพื่อให้การศึกษาได้เจริญก้าวหน้า และงอกงามขึ้น

8. ปรัชญาและอุดมการณ์ทางการศึกษาที่เปลี่ยนแปลงไปควรได้รับการถ่ายทอดและสนองตอบของบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา

สำหรับงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับครูที่มีประสบการณ์การสอนที่ต่างกัน ได้มีผู้ทำการวิจัยไว้หลายเรื่อง ดังเช่น สนิท วงษ์แสงดา (2527 : จ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความต้องการการนิเทศการสอนของครูคณิตศาสตร์ในโรงเรียนมัธยมศึกษา ในเขตการศึกษา 9" ผลการวิจัยปรากฏว่า ครูคณิตศาสตร์ที่มีประสบการณ์การสอนต่างกัน มีความต้องการการนิเทศการสอนเกี่ยวกับเรื่อง การอธิบายชี้แจงเกี่ยวกับโครงสร้างของหลักสูตรคณิตศาสตร์ การแนะนำส่งเสริมให้ครูผู้สอนทำการวิเคราะห์จุดหมายของหลักสูตร จุดประสงค์ของหมวดวิชาและรายวิชา เพื่อเป็นแนว

ทางในการกำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ การประชุมชี้แจงเกี่ยวกับความถูกต้องของเนื้อหา การส่งเสริมให้ครูผู้สอนนักศึกษาต่อในสาขาวิชาที่ทำการสอน เทคนิคการใช้สื่อการสอน ในการฝึกฝน และทบทวนบทเรียนของผู้เรียน การสร้างแบบทดสอบที่วัดพฤติกรรมด้านสติปัญญาชั้นต่าง ๆ ได้แก่ ความรู้ ความจำเกี่ยวกับการคิดคำนวณ ความเข้าใจ การนำไปใช้ การวิเคราะห์ และการแนะนำส่งเสริมให้ครูผู้สอนทำการวิเคราะห์แบบทดสอบ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

สมคิด พงศ์ธเนศวร (2528 : จ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความต้องการการนิเทศการสอนของครูฟิลิกส์ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตกรุงเทพมหานคร" ผลการวิจัยพบว่า ครูฟิลิกส์ที่มีประสบการณ์การสอนต่างกัน มีความต้องการการนิเทศการสอนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เกี่ยวกับเรื่อง การแนะนำเกี่ยวกับเทคนิคการเข้าใจ การตรงความสนใจ และการเสริมกำลังใจ ในการเรียนการสอน การแนะนำวิธีเลือกและจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ให้เหมาะสมกับเวลาและเนื้อหา การจัดหาหรือแนะนำสื่อทัศนูปกรณ์ เช่น สไลด์ ภาพยนตร์ ฟิล์มสตริปที่ใช้ประกอบการเรียนการสอน การจัดหาหรือแนะนำตำราเรียน เอกสารหรือคู่มือที่ใช้ประกอบการเรียนการสอน ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น การเสนอแนะเกี่ยวกับวิธีการจัดสอนซ่อมเสริม ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น การแนะนำเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนปฏิบัติการทดลองอย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น การให้คำแนะนำเกี่ยวกับเทคนิคการเป็นอาจารย์ที่ปรึกษากิจกรรมการให้คำแนะนำเกี่ยวกับการเลือกชนิดข้อสอบ ให้เหมาะสมกับจุดประสงค์การเรียนรู้ และการแนะนำเกี่ยวกับการสร้างข้อสอบเพื่อวัดผลการปฏิบัติการทดลอง

จากงานวิจัยที่เสนอมานี้พอที่จะสรุปได้ว่า ครูที่มีประสบการณ์การสอนที่ต่างกันย่อมมีความต้องการการนิเทศการสอนที่ต่างกันด้วย ซึ่งสอดคล้องกับ ยูนิน พิพิธกุล (2527 : 295) ที่กล่าวถึงความต้องการการนิเทศการสอนของครูคณิตศาสตร์ที่มีประสบการณ์ต่างกัน ไว้ดังนี้

การนิเทศครูที่มีประสบการณ์ต่างกัน เช่นครูที่มีอายุราชการน้อย กับครูที่มีอายุราชการมาก ผู้นิเทศจะต้องพิจารณาให้ดี เพราะผู้ที่มีอายุราชการน้อยนั้นบางคนก็เก่งบางคนก็ไม่เก่ง และผู้ที่มีอายุราชการมากบางคนยังสอนนาน ยังมีประสบการณ์ มีกลวิธีที่จะทำให้มีประสิทธิภาพ แต่บางคนที่มีอายุโลมมาก ก็ไม่ยอมเปลี่ยนแปลงวิธีการเลย ดังนั้นผู้นิเทศจะต้องพิจารณาให้ดี แต่อย่างไรก็ตามครูที่มีประสบการณ์ ในการสอนน้อยกับครูที่มีประสบการณ์ ในการสอนมากย่อมต้องการการนิเทศที่แตกต่างกัน

การนิเทศการศึกษาเป็นวิธีการอย่างหนึ่งที่จะช่วยปรับปรุงคุณภาพของการเรียนการสอนให้ดีขึ้น การจัดการนิเทศชั้นในระบบของการศึกษานั้นจึงเป็นสิ่งสำคัญ โดยเฉพาะในปัจจุบันนับว่าเป็นสิ่งที่จำเป็นมากเพราะ

1. สภาพของสังคมเปลี่ยนแปลงไป การศึกษาจึงจำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงให้สอดคล้องกับสภาพสังคมด้วย
 2. ความรู้ในสาขาวิชาต่าง ๆ เพิ่มขึ้นอย่างมากมาย จำเป็นที่ครูจะต้องมีการศึกษาค้นคว้าให้มีความรู้ที่ทันสมัยอยู่เสมอ
 3. การแก้ไขปัญหา และอุปสรรคต่าง ๆ เพื่อให้การเรียนการสอนพัฒนาขึ้น จำเป็นจะต้องมีผู้ชำนาญการ โดยเฉพาะ
 4. การนิเทศการสอนเป็นส่วนสำคัญของการบริหารการศึกษาเพราะเป็นการให้บริการกับบุคลากรของโรงเรียน เพื่อประโยชน์ด้านการเรียนการสอน ซึ่งจะเป็นผลโดยตรงต่อผู้เรียน (นิติตปริญาโท สาขา นิเทศการศึกษาและพัฒนาหลักสูตร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2526 : 6-7)
- โดยเฉพาะ โครงการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลตะวันออก EASTERN SEABOARD นั้น อมรา สวัสดิ์เสวี (2529 : 11-17) ได้กล่าวว่า เริ่มมาตั้งแต่แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 5 ซึ่งเป็นโครงการที่จะพัฒนาพื้นที่บริเวณจังหวัด ฉะเชิงเทรา ชลบุรี ระยอง ซึ่งมีโครงสร้างเศรษฐกิจทางเกษตรกรรมให้เป็นเขตพัฒนาอุตสาหกรรมนั้น จะทำให้มีการเปลี่ยนแปลงและมีผลกระทบต่อประชากรในบริเวณนี้ ทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม ตลอดจนการศึกษา ซึ่งทางด้านการศึกษานั้นจะเป็นกระบวนการหนึ่งที่จะช่วยให้การเปลี่ยนแปลงของสังคมสอดคล้องและกลมกลืนกับการพัฒนาทางเศรษฐกิจและอุตสาหกรรม ซึ่งจะเห็นได้ว่าการศึกษาคือเครื่องมือเพื่อการพัฒนาที่สำคัญยิ่ง ดังนั้นจึงควรที่จะแสวงหาแนวทางการพัฒนาการศึกษาให้เหมาะสมกับพื้นที่ชายฝั่งทะเลตะวันออกเป็นอย่างยิ่ง

สำหรับการพัฒนาการศึกษาในบริเวณพื้นที่ชายฝั่งทะเลตะวันออก ควรคำนึงถึง

1. การจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาอุตสาหกรรมในบริเวณนั้น
2. การจัดการศึกษาเพื่อสร้างเมืองใหม่
3. การจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม ในพื้นที่ชายฝั่งทะเลตะวันออกทั้งหมด โดยควรเชื่อมโยงกับกรุงเทพมหานครด้วย

แนวทางการจัดการศึกษาตามรูปแบบข้างต้น ควรมีการปรับปรุงปัจจัยทางการศึกษาดังนี้

1. หลักสูตร
2. ครูและผู้บริหาร
3. วัสดุอุปกรณ์และสื่อการเรียนการสอน
4. ระบบการนิเทศการศึกษา
5. การวางแผนการศึกษาและระบบข้อมูล

เราจะเห็นว่าการนิเทศการสอนนั้นเป็นส่วนหนึ่งของการปรับปรุงปัจจัยทางการศึกษาในการพัฒนาพื้นที่บริเวณนี้ จากความสำคัญของการนิเทศการศึกษาและความจำเป็นที่จะต้องมีการนิเทศการศึกษาดังที่กล่าวมาแล้วนั้น จะเห็นได้ว่าการนิเทศการศึกษาในประเทศไทย ซึ่ง ได้จัดให้มีขึ้นมาพร้อม ๆ กับการจัดการศึกษาที่มีระบบ (ชารี มณีศรี 2523 : 69) จนถึงปัจจุบันเป็นเวลาหลายสิบปีมาแล้ว แต่ถึงกระนั้นการนิเทศศึกษาก็ยังไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร ทั้งนี้เป็นเพราะเราขาดงบประมาณในการนิเทศและปัญหาด้านบุคลากร จึงทำให้ศึกษานิเทศก์ไม่สามารถออกไปทำการนิเทศได้อย่างทั่วถึง ซึ่งในปัจจุบันนี้เขตการศึกษาบางเขตก็ยังไม่มศึกษานิเทศก์ทางศิลปศึกษาเลย และจากสภาพของการนิเทศในเขตการศึกษา 12 พบว่าศึกษานิเทศก์เขตการศึกษาใช้วิธีการนิเทศโดยการอบรม สัมมนา ซึ่งไม่ได้เป็นประจำอาจจะเป็น 2-3 ปีต่อครั้งหรือปีเว้นปี และการจัดอบรม โดยแบ่งเป็นเขตบริเวณพื้นที่ใกล้เคียงกันมารวมกันที่ใดที่หนึ่ง และวิธีการตรวจเยี่ยม ซึ่งก็จะมีภาระงานให้ทราบล่วงหน้าตามแผนการนิเทศ เพื่อรับทราบถึงปัญหาต่าง ๆ ของครูซึ่งจะเห็นว่าปัญหาการเรียนการสอน ในวิชาศิลปศึกษายังคงมีอยู่ทุกโรงเรียน และที่สำคัญคืออย่างที่ทำให้การเรียนการสอนวิชาศิลปศึกษาไม่บรรลุตามจุดมุ่งหมายที่วางไว้ คือการศึกษาค้นคว้าและการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการนิเทศการสอนศิลปศึกษายังไม่เจริญก้าวหน้าเท่าที่ควร ซึ่งผู้วิจัยคิดว่าควรจะมีการศึกษาดังความต้องการการนิเทศการสอนของครูศิลปศึกษา ในบริเวณพื้นที่ชายฝั่งทะเลตะวันออก เพื่อเป็นแนวทาง ในการปรับปรุงและพัฒนาการเรียนการสอนวิชาศิลปศึกษา ให้ดีขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความต้องการของครูศึกษาศิลปศึกษา ที่มีต่อการนิเทศการสอนวิชาศิลปศึกษาระดับมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในบริเวณพื้นที่ชายฝั่งทะเลตะวันออก ทางด้านหลัก

สูตรเนื้อหาวิชา วิธีการสอน การใช้สื่อการสอน และการวัดประเมินผล

2. เพื่อเปรียบเทียบความต้องการการนิเทศการสอนของครูศิลปศึกษาที่มีประสบการณ์ การสอนที่ต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

1. กลุ่มประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ ครูศิลปศึกษาที่สอนในสายทัศนศิลป์ประจำภาคปลาย ปีการศึกษา 2530 ของ โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในบริเวณพื้นที่ชายฝั่งทะเลตะวันออก จำนวน 61 โรงเรียน มีครูศิลปศึกษาจำนวน 124 คน

2. การวิจัยนี้ผู้วิจัยมุ่งศึกษาความต้องการการนิเทศการสอนของครูศิลปศึกษา ระดับ มัธยมศึกษา ในด้านต่าง ๆ 5 ด้านคือ หลักสูตร เนื้อหาวิชา วิธีการสอน การใช้สื่อการสอนและการวัดประเมินผล

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. การวิจัยครั้งนี้จะไม่คำนึงถึงเพศ อายุ คุณวุฒิ และองค์ประกอบอื่น ๆ ของประชากร นอกจากความต้องการการนิเทศการสอน และประสบการณ์การสอนวิชาศิลปศึกษาเท่านั้น

2. คำตอบและข้อเสนอแนะของผู้ตอบแบบสอบถามถือว่าเป็นการแสดงความคิดเห็นจากสภาพความเป็นจริง

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1. การนิเทศการสอน : กิจกรรมทุกอย่างที่ศึกษานิเทศก์ ผู้บริหารโรงเรียน ผู้ช่วยผู้บริหารฝ่ายวิชาการ หรือหัวหน้าหมวดวิชา ให้ความช่วยเหลือแก่ครูผู้สอน เพื่อปรับปรุงการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพ และบรรลุตามจุดมุ่งหมายที่วางไว้

2. ครูศิลปศึกษา : ครูที่สอนศิลปศึกษาในสายทัศนศิลป์ประจำภาคปลาย ปีการศึกษา 2530 ของ โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในบริเวณพื้นที่ชายฝั่งทะเลตะวันออก

3. บริเวณพื้นที่ชายฝั่งทะเลตะวันออก : พื้นที่ที่ได้รับเลือกให้เป็นเป้าหมายของการพัฒนา ได้แก่ จังหวัดฉะเชิงเทรา ชลบุรี และระยอง

4. ครูศิลปศึกษาที่มีประสบการณ์การสอนที่ต่างกัน : ครูศิลปศึกษาที่มีประสบการณ์น้อย คือสอนต่ำกว่า 5 ปี และครูศิลปศึกษาที่มีประสบการณ์มาก คือสอนตั้งแต่ 5 ปีขึ้นไป

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อเป็นแนวทางให้ผู้บริหาร โรงเรียนและหัวหน้าหมวดวิชาศิลปศึกษา ได้ทราบถึงความต้องการการนิเทศการสอนของครูศิลปศึกษา เพื่อจะได้ปรับปรุงการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
2. เพื่อเป็นแนวทางในการวางแผนและปรับปรุงการนิเทศการสอนศิลปศึกษาของหน่วยศึกษานิเทศก์ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
3. เพื่อเป็นแนวทางในการทำวิจัยเรื่องอื่น ๆ ต่อไป